

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **město Nový Jičín**, se sídlem Masarykovo náměstí 1/1, Nový Jičín, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. MZDR 5518/2021-3/OES, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 2. 2022, č. j. 22 Ad 7/2021-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „krajská hygienická stanice“) rozhodnutím ze dne 22. 1. 2021, č. j. KHSMS 03140/2021/NJ/EPID, nařídila panu M. P., aby se v období od 22. 1. 2021 do 29. 1. 2021 podrobil karanténě podle § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), způsobem specifikovaným ve výroku rozhodnutí. Krajská hygienická stanice jako místo výkonu protiepidemického opatření zvolila budovu ve vlastnictví žalobce (jedná se o krizové místo pro osoby bez domova, v němž Charita Nový Jičín poskytuje sociální služby).

[2] Proti rozhodnutí krajské hygienické stanice podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl jako nepřipustné, neboť nebylo podáno oprávněnou osobou. Žalovaný dále uvedl, že odvolatel není účastníkem řízení podle § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Tím je totiž pouze konkrétní fyzická osoba, které byla rozhodnutím krajské hygienické stanice nařízena protiepidemická opatření.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Žalobce mj. namítl, že měl být účastníkem řízení, neboť rozhodnutí se dotýká i jeho práv a povinností, především vlastnického práva. Správní orgány nařídily třetí osobě, aby se zdržovala v objektu, k němuž jí nenáleží užívací právo. Žalobci přitom nebyl umožněn výkon procesních práv.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vypořádal otázku účastnictví žalobce ve správním řízení zcela nedostatečně. Dodal, že žalovaný svou kusou argumentací zjevně míří na § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví, který pro taxativně vyjmenovaná řízení (mj. řízení podle § 67 odst. 1 téhož zákona) stanoví, že účastníkem řízení je fyzická osoba, které je opatření k předcházení vzniku a šíření infekčního onemocnění nařizováno. Z § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví však podle soudu lze dovodit pouze to, že fyzická osoba, které jsou protiepidemická opatření nařizována, je *vždy* účastníkem příslušného řízení. Nelze z něj bez dalšího dovodit, že by jiné osoby, které tvrdí dotčení svých práv, účastníky tohoto řízení být nemohly. Krajský soud zdůraznil, že nepředjímá postavení žalobce jako účastníka řízení. Vypořádání otázky účastnictví ze strany žalovaného ale posoudil jako nedostačující. Napadené rozhodnutí proto pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalovaného

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že žalobce po právu nebyl účastníkem řízení. Ustanovení § 94 zákona o ochraně veřejného zdraví upravuje použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a účastnictví v řízeních vedených podle prvně uvedeného zákona. Podle stěžovatele toto ustanovení představuje speciální právní úpravu ve vztahu ke správnímu řádu. Stěžovatel odkázal na komentářovou literaturu, podle níž je jediným účastníkem řízení ve věcech prevence vzniku a šíření infekcí podle ustanovení taxativně uvedených v § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, které je opatření nařizováno. Z tohoto důvodu není orgán ochrany veřejného zdraví povinen pro případ, kdy jiná osoba tvrdí, že je účastníkem řízení, vydávat ve věci procesní usnesení.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s výkladem krajského soudu, podle něhož v § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví není výslovně uvedeno slovo *pouze* (na rozdíl od § 94 odst. 2 téhož zákona), a proto se nejedná o taxativní výčet účastníků řízení. Krajský soud se navíc vůbec nezabýval tím, zda žalobce měl být účastníkem řízení. Dospěl-li soud k závěru, že účastnictví žalobce v řízení přichází v úvahu, měl zároveň posoudit, zda stěžovatel tuto otázku dostatečně vypořádal. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobci v důsledku napadeného rozhodnutí nevznikají žádné nové povinnosti. Fyzická osoba, již byla karanténa uložena, se totiž v objektu žalobce zdržovala již před nařízením karantény.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na svou dřívější argumentaci.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z věcného hlediska se posuzovaná věc týká účastenství žalobce v řízení podle § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, což úzce souvisí se vztahem § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 27 správního řádu. Nejvyššímu správnímu soudu však v této fázi řízení nepřísluší hodnotit zákonnost výkladu § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví, který (nad rámec nutného odůvodnění) provedl krajský soud, resp. vzájemný vztah obou ustanovení. Předmětem sporu je totiž výlučně otázka, zda je napadené rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného přezkoumatelné, či nikoli.

[10] Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Napadené rozhodnutí o zamítnutí odvolání totiž k otázce účastenství žalobce v řízení obsahuje pouze následující pasáž: *„Ministerstvo konstatuje, že odvolání podané odvolatelem není přípustné, neboť nebylo podáno oprávněnou osobou. Odvolatel není účastníkem řízení, tím je pouze konkrétní fyzická osoba, které byla napadeným rozhodnutím KHS nařízena protiepidemická opatření.“* Zbývající část odůvodnění napadeného rozhodnutí je reakcí na „dotazy“ žalobce, kterou stěžovatel doplnil nad rámec shora uvedeného, a navíc ani tato pasáž neposkytuje uspokojivé vysvětlení. Napadené rozhodnutí tak postrádá jakoukoliv argumentaci, resp. výklad § 94 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví nebo přezkoumatelnou úvahu ohledně toho, z jakých důvodů stěžovatel žalobce nepovažuje za účastníka řízení. Stěžovatel tuto argumentaci předestřel až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že v dalším řízení je úkolem stěžovatele, aby otázku postavení žalobce jako účastníka posuzovaného řízení srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal. Posouzení zákonnosti takového vypořádání pak bude případně náležet krajskému soudu a až poté eventuálně soudu kasačnímu, rozhodne-li se žalobce či žalovaný proti hodnocení krajského soudu bránit.

[11] Krajskému soudu nelze z výše uvedených důvodů vytýkat ani to, že se podrobněji nezabýval tím, zda měl žalobce být účastníkem řízení. Shledá-li soud rozhodnutí nepřezkoumatelným, zpravidla se nemůže věnovat námitkám, které zpochybňují skutková zjištění nebo právní posouzení věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Jak již bylo výše uvedeno, posouzení této otázky náleží v první řadě stěžovateli a mělo by být jeho úkolem v dalším řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci

neměl úspěch. Právo na náhradu nákladů řízení má naopak úspěšný žalobce, kterému ovšem v řízení žádné náklady nevznikly (žalobce v řízení neučinil žádný úkon právní služby a nadto nebyl ani zastoupen advokátem).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu